

Doma u táty a Terezky

Když nám táta představil Terezku, byla jsem hrozně šťastná. Byla krásná a milá. Netrvalo dlouho a táta nás vzal k Tereze domů. Měla krásný byt kousek od Opatova v domečku, který postavil její tatínek.

Představil nás Terežčiným rodičům. Od té doby jsme jezdili tam, každé prázdniny, každé svátky. Byli jsme skoro jako rodina, jen s vystresovanou Verunkou. Kdykoliv si pro nás tatínek přijel, začalo mi být špatně od žaludku, měla jsem strach, co se zase stane. V žákovské knížce jsem měla jednu trojku za druhou a věděla jsem, že bude zle. Táta na mě nikdy nesáhl, ale dokázal mě tak rozebrat, že bych možná uvítala, kdyby mi jednu střelil, než poslouchat to, že skončím jako má matka.

Táta si prostě potrpěl na dobré výsledky. Na tom možná není nic neobvyklého, ale já z něj měla takový strach, že jsem si začala přepisovat známky. Navíc jsem pro něj

prostě chtěla být dobrá, dělala jsem to jen kvůli němu. Přepsala jsem si známky a jela k tátovi na návštěvu. Chtěl vidět žákovské knížky. Se strachem jsem mu ji donesla, sedla si na gauč a zašeptala bráchovi do ucha, co jsem udělala, a začala jsem hrozně moc brečet. Táta se mě zeptal, co se děje, a já se přiznala, že jsem si přepsala známky. Táta to ocenil a ani mi moc nevynadal, ale přikázal mi denně se učit. Tedy jinak – bráchovi přikázal se denně se mnou učit celé prázdniny.

Když jsme byli u táty, měli jsme přísný režim. Ráno jsme vstali, měli jsme od Terezky připravenou snídani, umyli jsme nádobí a připravili snídani taškovi. Začali jsme se učit. Kája mi napsal matematické příklady, nadiktoval diktát, četli jsme, skloňovali, pak jsme to společně opravili. Kája se mnou trávil hodiny o prázdninách u učení. Většinou následoval oběd, pak jsme myli nádobí, to nám nevadilo, povídali jsme si u toho s Kajíkem. Táta koukal na televizi. Odpoledne jsme si hráli v pokoji nebo šli na zahradu, nebo taky jeli na nákup, což pro mě bylo hrozně stresující. Táta prostě všude pospíchal a všechno muselo klapat na vteřiny, takže rychle rychle, kdo se zdržuje, dostane vynadáno. Mně z toho stresu pak všechno padalo z rukou a byla jsem vyklepaná. Doma jsme uklidili nákup a večery byly nejhezčí, koukali jsme všichni společně na filmy. Na horor nebo na nějaký nový film, co zrovna vyšel, to mě bavilo. Pokud u toho táta nedal pauzu a nechtěl vyskloňovat slovo vítr. Když jsem řekla druhý pád – bez koho, bez čeho bez vítru, vyhodil mě spát, že jsem úplnej blázen. Byly tenkrát Vánoce a koukali jsme na pohádku O statečném kováři.